

Warszawa, dnia 03-09-2021 r.

Minister Klimatu i Środowiska

DGK-6.760.3.2021.EM.8

DECYZJA

Działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) w sprawie z wniosku Rathdowney Polska Sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 10 lipca 2020 r. od decyzji Ministra Środowiska znak: DGK-VI.4770.3.2020.IK.1 z dnia 19 czerwca 2020 r. odmawiającej zmiany koncesji nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r. na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim

- I. Uchylam w całości decyzję Ministra Środowiska znak: DGK-VI.4770.3.2020.IK.1 z dnia 19 czerwca 2020 r. odmawiającą zmiany koncesji nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r. na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim,
- II. Umarzam w całości postępowanie w I instancji w sprawie z wniosku Rathdowney Polska Sp. z o.o. z dnia 11 marca 2020 r. o zmianę koncesji nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r. na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim.

Uzasadnienie

W dniu 12 maja 2010 r. Minister Środowiska udzielił Rathdowney Polska Sp. z o.o. koncesji nr 26/2010/p na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim. Koncesja została udzielona na okres 5 lat. Na wniosek przedsiębiorcy koncesja została zmieniona decyzjami Ministra Środowiska z dnia 1 października 2012 r. oraz 21 listopada 2014 r. Ww. zmiany koncesji objęły zakres i harmonogram prac i robót geologicznych oraz termin obowiązywania koncesji, który ustalony został na 10 lat od daty udzielenia koncesji (biorąc pod uwagę termin ostateczności decyzji koncesyjnej, tj. 21 czerwca 2010 r. należy przyjąć, że omawiana koncesja została udzielona do dnia 21 czerwca 2020 r.).

W ramach koncesji przedsiębiorca wykonał część prac nią objętych, a także sporządził *Dokumentację geologiczną złożeń rud cynku i ołowiu „Zawiercie 3” w kat. (C1 + C2 + D)* oraz szereg dodatków do istniejących już dokumentacji, w tym także *Dodatek nr 1 do dokumentacji geologicznej złożeń rud cynku i ołowiu „Zawiercie 3” w kat. C1 + C2 + D*, który został zatwierdzony decyzją Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2019 r.

Wnioskiem z dnia 11 marca 2020 r. Rathdowney Polska Sp. z o.o. zwróciła się do Ministra Środowiska o zmianę przedmiotowej koncesji. Wniosek obejmował wydłużenie czasu obowiązywania koncesji o 5 lat oraz ograniczenie zakresu robót geologicznych objętych omawianą koncesją, tj. zmniejszenie pierwotnie zaprojektowanej liczby otworów wiertniczych, zmniejszenie powierzchni przewidzianej do wykonania badań geofizycznych oraz wprowadzenie możliwości wykonania dodatkowych powierzchniowych badań geofizycznych prowadzonych różnymi metodami.

Decyzją znak: DGK-VI.4770.3.2020.IK.1 z dnia 19 czerwca 2020 r. Minister Środowiska odmówił kolejnej zmiany koncesji nr 26/2010/p.

W dniu 15 lipca 2020 r. do Ministerstwa Środowiska wpłynął wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożony przez Spółkę od ww. decyzji Ministra Środowiska z dnia 19 czerwca 2020 r. odmawiającej zmiany koncesji nr 26/2010/p. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został złożony już po upływie terminu na jaki udzielona została koncesja nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej okoliczności zważyć należy, co następuje:

W obowiązującym porządku prawnym nie ma legalnej definicji pojęcia koncesji, jednakże jej istota oraz charakterystyczne cechy były przedmiotem licznych rozważań w literaturze. Analizując dorobek doktryny należy wskazać, że koncesja jest jedną z form reglamentacji działalności gospodarczej przez państwo - stanowi indywidualny akt administracyjny uchylający zakaz swobodnego podejmowania działalności gospodarczej w danej dziedzinie i tym samym dopuszczający adresata tego aktu (koncesjonariusza) do legalnego wykonywania takiej działalności (K. Kohutek. Komentarz do art. 46, w: M. Brożyna. M. Chudzik. K. Kohutek. J. Molis, S. Szuster. Swoboda działalności).

Koncesja stanowi akt administracyjny, który zgodnie z art. 37 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), dalej: „Prawo przedsiębiorców” upoważnia przedsiębiorcę do prowadzenia działalności gospodarczej w dziedzinach mających szczególne znaczenie dla państwa, gdy działalność ta nie może być prowadzona jako wolna albo po uzyskaniu wpisu albo zezwolenia. Koncesja jest decyzją administracyjną, a zatem jest władczym, jednostronnym oświadczeniem woli organu administracji publicznej, wydawanym na podstawie ustawy. Koncesja jest aktem o charakterze konstytutywnym. Oznacza to, że tworzy nowy stan prawny - przyznaje nowe prawo dla jej adresata. Wywołuje skutki prawne *ex nunc*, gdyż dopiero jej uzyskanie warunkuje możliwość podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wskazanym w koncesji. Postępowanie w sprawie udzielenia koncesji jest postępowaniem administracyjnym i zasadniczo mają do niego zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), dalej: „k.p.a”. Procedura udzielania koncesji na prowadzenie poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej uregulowana jest jednak w przepisach odrębnych ustaw, m.in. w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. - *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. z 2021 r. poz. 1420), dalej: „p.g.g”.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 p.g.g. złoża węglowodorów, węgla kamiennego, metanu występującego jako kopalina towarzysząca, węgla brunatnego, rud metali z wyjątkiem darniowych rud żelaza, metali w stanie rodzimym, rud pierwiastków promieniotwórczych, siarki rodzimej, soli kamiennej, soli potasowej, soli potasowo-magnezowej, gipsu i anhydrytu, kamieni szlachetnych, pierwiastków ziem rzadkich, gazów szlachetnych, bez względu na miejsce ich występowania, są objęte własnością górnictwem.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1 p.g.g. koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopaliny, o których mowa w art. 10 ust. 1, z wyłączeniem złóż węglowodorów, udziela minister właściwy do spraw środowiska.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 p.g.g. koncesja określa:

- 1) rodzaj i sposób wykonywania zamierzonej działalności;
- 2) przestrzeń, w granicach której ma być wykonywana zamierzona działalność;
- 3) czas obowiązywania koncesji;
- 4) termin rozpoczęcia działalności określonej koncesją, a w razie potrzeby - przesłanki, których spełnienie oznacza rozpoczęcie działalności.

Koncesja może określać inne wymagania dotyczące wykonywania działalności objętej koncesją, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa powszechnego i ochrony środowiska (art. 30 ust. 2 p.g.g.). Koncesja nie zwalnia z obowiązków określonych odrębnymi przepisami, w tym uzyskania przewidzianych nimi decyzji (art. 30 ust. 3 p.g.g.).

Stosownie do treści art. 31 ust. 1 p.g.g. koncesja na poszukiwanie lub rozpoznawanie złoża kopaliny, z wyłączeniem złoża węglowodorów, albo na poszukiwanie lub rozpoznawanie kompleksu podziemnego składowania dwutlenku węgla określa również:

- 1) cel, zakres i rodzaj zamierzonych prac geologicznych, w tym robót geologicznych, a w przypadku koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złoża kopaliny, z wyłączeniem złoża węglowodorów - minimalną kategorię rozpoznania złoża;
- 2) zakres i harmonogram przekazywania informacji geologicznych i próbek uzyskanych w wyniku wykonywania robót geologicznych;
- 3) wysokość opłaty za działalność określoną w koncesji.

Z powyższego wynika więc, że prowadzenie działalności w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopaliny (w tym rud cynku i ołowiu) stanowi działalność koncesjonowaną. Koncesja na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopaliny, oprócz elementów przewidzianych dla decyzji administracyjnej w art. 107 k.p.a., powinna zawierać także elementy wskazane w art. 30 ust. 1 p.g.g. oraz w art. 31 ust. 1 p.g.g. Koncesja taka musi w szczególności określać czas obowiązywania koncesji.

Określenie czasu obowiązywania koncesji ma istotne znaczenie bowiem jak wynika z art. 38 ust. 1 pkt 1 p.g.g. koncesja wygasa z upływem czasu, na jaki została udzielona. W takim przypadku - stosownie do treści art. 38 ust. 2 p.g.g. - organ koncesyjny, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie koncesji. Upływ czasu, na jaki koncesja została udzielona, stanowi zdarzenie prawne powodujące wygaśnięcie koncesji z mocy prawa. Późniejsze wydanie w tej sprawie decyzji przez organ koncesyjny ma charakter deklaratoryjny, tj. potwierdzający w sposób urzędowy, że doszło do wygaśnięcia koncesji. Nie można przywrócić tego terminu.

W okolicznościach niniejszej sprawy decyzją Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2010 r. Spółce udzielona została koncesja nr 26/2010/p - na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na okres 5 lat od daty jej udzielenia, tj. do dnia 21 czerwca 2015 r. Zgodnie z art. 34 ust. 1 p.g.g. organ koncesyjny może dokonać zmiany koncesji na wniosek przedsiębiorcy, któremu została ona udzielona. Minister Środowiska (na wniosek Spółki) decyzją z dnia 1 października 2012 r. oraz decyzją z dnia 21 listopada 2014 r. dokonał zmiany koncesji nr 26/2010/p. Druga z ww. zmian dotyczyła m.in. terminu obowiązywania koncesji, który ostatecznie został określony na okres 10 lat od daty udzielenia koncesji, tj. do dnia 21 czerwca 2020 r.

Jak już powyżej wskazano w dniu 11 marca 2020 r. Spółka zwróciła się do Ministra Środowiska z kolejnym wnioskiem o zmianę koncesji nr 26/2010/p. Wniosek obejmował m.in. wydłużenie terminu obowiązywania koncesji o następne 5 lat. Decyzją z dnia 19 czerwca 2020 r. Minister Środowiska odmówił kolejnej zmiany koncesji nr 26/2010/p. W dacie 21 czerwca 2020 r. upłynął natomiast czas na który koncesja nr 26/2010/p została udzielona.

Jak zostało wyżej zaznaczone zastrzeżenie terminu w koncesji ma ten skutek, że po jego upływie koncesja wygasa, co oznacza, że nie kształtuje ona już sytuacji prawnej strony. W konsekwencji, skoro po upływie zastrzeżonego w koncesji terminu koncesja nie określa już sytuacji prawnej jej adresata w znaczeniu przyznania mu uprawnienia lub nałożenia obowiązku, to wydaje się, iż niemożliwa staje się jej zmiana przy zastosowaniu art. 34 ust. 1 p.g.g.

W orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowany jest pogląd, że utrata mocy obowiązującej decyzji powoduje, że nie może być ona przedmiotem obrotu prawnego, w tym także nie może być zmieniona lub uchylona w trybie art. 155 k.p.a., nie ma bowiem przedmiotu zmiany lub uchylecia. I tak:

- a) w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt II OSK 134/14 wskazany Sąd przyjął, iż „*prawidłowo zatem Sąd I instancji wskazał, że zastrzeżenie terminu w decyzji ma ten skutek, że po jego upływie decyzja wygasa, co oznacza, że nie kształtuje ona już sytuacji prawnej strony. W konsekwencji, skoro po upływie zastrzeżonego w decyzji terminu decyzja nie określa już sytuacji prawnej jej adresata w znaczeniu przyznania mu uprawnienia lub nałożenia obowiązku, to niemożliwa staje się jej zmiana przy zastosowaniu art. 155 k.p.a. Zawarte w tym przepisie sformułowanie "decyzja ostateczna na mocy której strona nabyła prawo" oznacza że określone w decyzji uprawnienie lub obowiązek musi być określone decyzją (kształtować sytuację strony) w dacie dokonywania jej zmiany. Nie można uchylić lub zmienić decyzji w sytuacji gdy z uwagi na upływ terminu nastąpiło jej wygaśnięcie. Taka decyzja bowiem nie kształtuje już sytuacji prawnej strony. (...) Z powyższego wynika, że żadnego znaczenia w sprawie nie mógł mieć fakt złożenia przez skarżącego wniosku o zmianę decyzji przed upływem zawartego w niej terminu i z odpowiednim wyprzedzeniem, umożliwiającym teoretycznie organowi I instancji zastosowanie art. 155 k.p.a. W wyroku z dnia 17 września 2009 r., II OSK 1406/08 Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że art. 155 k.p.a. nie znajduje zastosowania "do decyzji terminowej, której ważność wygasa na skutek upływu terminu, do którego decyzja ta miała obowiązywać nawet w sytuacji, gdy wniosek o zmianę decyzji ostatecznej, na podstawie której strona nabyła prawo, złożono jeszcze w okresie obowiązywania decyzji terminowej".*
- b) w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 2009 r. sygn. akt II OSK 1406/08 wskazany Sąd uznał, iż „*W tym względzie należy podzielić pogląd sądu I instancji, że wniosek o dokonanie zmiany ostatecznej decyzji może stanowić przedmiot rozpoznania przez organ administracji tylko wówczas, gdy decyzja ta pozostaje w obiegu prawnym. Przepis art. 155 k.p.a. służy tylko ściśle określonej w tym przepisie celowi, tj. uchyleniu lub zmianie*

rozstrzygnięcia wyrażonego w formie ostatecznej decyzji administracyjnej. Na gruncie tego przepisu nie ma możliwości wywiedzenia dodatkowego celu jakim byłaby reaktywacja - na wniosek strony i za zgodą organu, po spełnieniu przesłanek w tym przepisie wymienionych - wygaśniętych decyzji administracyjnych. Postępowanie w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej jest wprawdzie postępowaniem nowym, które wszczyna odpowiedni wniosek złożony przez stronę, ale z uwagi na to, że art. 155 k.p.a. jest przepisem prawa materialnego i stanowi podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia, data złożenia wniosku i tym samym data wszczęcia postępowania administracyjnego pozostaje bez wpływu na możliwość jego stosowania, a sam wniosek wywołując określone skutki procesowe nie zmienia materialnoprawnych przesłanek z tego przepisu wynikających. Do tych przesłanek - jak już wyżej wspomniano - należy pozostawanie decyzji w obiegu prawnym w chwili orzekania organu. Powyższe stanowisko potwierdzają wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 listopada 2006 r., sygn. II OSK 1316/05 (LEX nr 310883), z dnia 14 października 1999 r., sygn. IV SA 1440/97 (LEX nr 48240) oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Krakowie z dnia 25 września 2007 r., sygn. II SA/Kr 659/07 (LEX nr 372435) i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 stycznia 2007 r., sygn. IV SA/Wa 2009/06 (LEX nr 310879)".

- c) w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt IV SA/Wa 2009/06 z dnia 04 stycznia 2007 r. omawiany Sąd przyjął, iż „W ocenie Sądu, uchylenie lub zmiana orzeczenia administracyjnego na podstawie art. 154 lub art. 155 k.p.a. może dotyczyć tylko takiego orzeczenia, które obowiązuje w dacie dokonywania zmiany, to jest oddziałuje w jakimkolwiek zakresie na sferę praw lub obowiązków adresatów decyzji. Zawarcie przez ustawodawcę w przywołanych przepisach literalnego zastrzeżenia, iż decyzja uchylana lub zmieniana musi obowiązywać w dacie uchylania lub zmiany, nie było konieczne, albowiem jednoznacznie wynika to z celu, jakiemu instytucje przewidziane w art. 154 i art. 155 k.p.a. służą. Celem tym jest zniesienie, zawężenie, rozszerzenie lub zmodyfikowanie w inny sposób oddziaływania konkretnej decyzji administracyjnej na sferę praw lub obowiązków jej adresatów. O oddziaływaniu takim można mówić wyłącznie w odniesieniu do decyzji obowiązującej. Okres obowiązywania decyzji administracyjnej wyznaczają daty jej wydania oraz ważności (wygaśnięcia). W przypadku decyzji z dnia 1 kwietnia 1999 r. okres ten, rozpoczęty w dniu jej wydania, upłynął z dniem 31 marca 2000 r. Nie wynika stąd, iż z dniem 1 kwietnia 2000 r. decyzja ta stała się decyzją niebyłą (w okresie swojej ważności wywoływała bowiem określone skutki), wynika jednak to, iż przestała już kształtować jakiekolwiek prawa i obowiązki administracyjne, czy też wywoływać dla jej adresatów jakiekolwiek inne skutki prawne, co upoważnia do stwierdzenia, iż decyzja ta przestała funkcjonować w obrocie prawnym (przestała istnieć), a w konsekwencji, iż nie może być zmieniona lub uchylona (nie ma bowiem przedmiotu zmiany lub uchylecia). (...) „w ocenie Sądu, powyższych skutków prawnych nie znosi ta okoliczność, iż wniosek o zmianę decyzji z dnia 1 kwietnia 1999 r. złożony został przez skarżącego jeszcze przed dniem jej wygaśnięcia (konkretnie w przeddzień jej wygaśnięcia). Brak jest bowiem wystarczających podstaw prawnych do uznania, iż wniesienie w trybie przepisów k.p.a. o zmianę terminu prawa materialnego wskazanego w decyzji administracyjnej powoduje skutek w postaci przerwania biegu tego terminu lub ewentualnie jego przedłużenia do czasu rozpatrzenia wniosku przez organ”.

Wskazane orzeczenia wydane zostały wprawdzie na gruncie przepisu art. 155 k.p.a., który - z mocy art. 38 ust. 1 a p.g.g. *in fine* - nie znajduje zastosowania do zmiany koncesji, wydaje się jednak, że stanowisko w nich wyrażone jest trafne także w odniesieniu do koncesji. Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że nie można dokonać zmiany czegoś, co nie istnieje już w obrocie prawnym.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy Spółka w dniu 15 lipca 2020 r., a więc już po wygaśnięciu koncesji, złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 127 § 3 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Odpowiednie stosowanie tych przepisów oznacza, że organ rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w oparciu o art. 138 § 1 k.p.a. wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Zauważyć należy, że art. 138 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. norma pierwsza reguluje rozstrzygnięcia merytoryczne organu, zaś art. 138 § 1 pkt 2 *in fine* - rozstrzygnięcia kasacyjne, których istotą jest to, że organ uchyla zaskarżoną decyzję, nie rozstrzygając sprawy pod względem merytorycznym (co do jej istoty). Z kolei art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. stwarza organowi możliwość wydania jeszcze innego rozstrzygnięcia, a mianowicie - decyzji o umorzeniu postępowania.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 8.8.1997 r. sygn. akt I SA/Gd 514/96 "w sytuacji, kiedy dopiero na etapie postępowania odwoławczego zająd okoliczności faktyczne czyniące postępowanie w sprawie bezprzedmiotowym (art. 105 § 1 KPA), organ odwoławczy wydaje decyzję przewidzianą w zd. 2 art. 138 § 1 pkt 2 KPA. Takiemu rozstrzygnięciu nie stoi na przeszkodzie sformułowanie "umarza postępowanie pierwszej instancji", w istocie bowiem znaczy ono tylko tyle, co – umarza postępowanie w sprawie".

W świetle powyższego organ odwoławczy uchyla zaskarżoną decyzję i umarza postępowanie przed organem pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *in fine*, zarówno wtedy, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe przed wydaniem zaskarżonej decyzji (tzn. gdy istniały podstawy do jego umorzenia przez organ pierwszej instancji), jak i wtedy, gdy bezprzedmiotowość postępowania przed organem pierwszej instancji nastąpiła już po wydaniu zaskarżonej decyzji, np. w przypadku utraty po wydaniu zaskarżonej decyzji mocy obowiązującej przepisu prawa materialnego, który stanowił podstawę jej wydania; wtedy w braku przepisów przejściowych przewidujących odmienne uregulowania i zgodnie z zasadą, że organ odwoławczy jest związany stanem prawnym istniejącym w dniu wydania decyzji odwoławczej, uznaje się dopuszczalność wydania przez organ odwoławczy decyzji o uchyleniu zaskarżonej decyzji i umorzeniu postępowania w pierwszej instancji.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 25 września 2007 r. sygn. akt II SA/Kr 659/07 „trzeba bowiem wskazać, iż w chwili wydawania decyzji przez Prezydenta Miasta K. decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu istniała jeszcze w obrocie prawnym i w dacie wydania tegoż rozstrzygnięcia brak było dla dokonania jej zmiany w trybie art. 155 k.p.a. Inną kwestią jest, iż decyzja organu pierwszej instancji, nawet gdyby uwzględniono w niej wniosek skarżących i nie odmówiono zmiany decyzji pierwotnej, stałaby się ostateczna już po utracie mocy przez decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Natomiast - jak wskazano wyżej - w chwili rozpatrywania sprawy przez organ odwoławczy brak już było przedmiotu postępowania. Dla porządku konieczne jest wskazanie, iż w zaistniałej sytuacji procesowej prawidłowym sposobem zakończenia postępowania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze winno być skorzystanie z uprawnień, przewidzianych w art. 138 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.a., a więc uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie

postępowania pierwszej instancji, albowiem bezprzedmiotowe stało się całe postępowanie administracyjne, a nie wyłączenie postępowanie odwoławcze. Umorzenie wyłącznie postępowania przed organem drugiej instancji (art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.) należy w ocenie Sądu ograniczyć tylko do tych przypadków, kiedy bezprzedmiotowy staje się tylko odwoławczy etap postępowania administracyjnego, co ma miejsce w sytuacji braku skutecznie wniesionego odwołania (n. p. odwołanie wniesione przez podmiot, nie posiadający przymiotu strony).”.

W tym miejscu podnieść należy, iż istota bezprzedmiotowości postępowania polega na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu) a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej. Decyzja o umorzeniu postępowania nie rozstrzyga o materialnoprawnych uprawnieniach i obowiązkach stron i jest równoznaczna z brakiem przesłanek do merytorycznego orzekania co do istoty sprawy. Jej wydanie jest obligatoryjne w przypadku bezprzedmiotowości (tak NSA w wyroku z dnia 6 lipca 2020 r., sygn. akt II OSK 818/20).

Mając na uwadze powyższe należy przyjąć, iż skoro w okolicznościach rozpoznawanego stanu faktycznego jeszcze przed złożeniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy doszło do wygaśnięcia koncesji nr 26/2010/p, wydaje się, że postępowanie objęte tym wnioskiem jest w całości bezprzedmiotowe. Upływ czasu, na jaki koncesja nr 26/2010/p została udzielona spowodował bowiem, że nie może być ona przedmiotem obrotu prawnego, w tym także nie może być zmieniona (np. przedłużona), nie ma bowiem przedmiotu zmiany. Zasadnym pozostawało więc, aby organ rozpoznający wniosek Spółki o ponowne rozpatrzenie sprawy, wydał decyzję o uchyleniu w całości decyzji Ministra Środowiska znak: DGK-VI.4770.3.2020.IK.1 z dnia 19 czerwca 2020 r. odmawiającej zmiany koncesji nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r. na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim i umorzeniu w całości postępowania w I instancji w sprawie z wniosku Rathdowney Polska Sp. z o.o. z dnia 11 marca 2020 r. o zmianę koncesji nr 26/2010/p z dnia 12 maja 2010 r. na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu na obszarze obejmującym części 3 złóż Zn-Pb: „Zawiercie I”, „Zawiercie II” i „Rodaki-Rokitno Szlacheckie”, położonym w granicach gmin Łazy i Ogrodzieniec, w powiecie zawierciańskim w województwie śląskim.

Stąd należało orzec jak w sentencji.

P o u c z e n i e

Niniejsza decyzja jest ostateczna. Strona niezadowolona z decyzji może w terminie 30 dni od jej doręczenia za pośrednictwem Ministra Klimatu i Środowiska złożyć skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wpis stały od skargi wynosi w sprawach górnictwa i geologii 1 000 zł. Stronie przysługuje prawo ubiegania się o zwolnienie od kosztów lub przyznanie prawa pomocy, na jej wniosek złożony do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Z up. Ministra
Lidia Król
Dyrektor
Departament Geologii i Koncesji Geologicznych
/ – podpisany cyfrowo/

Otrzymują:

1. Pan Aleksander Marekwia - Pełnomocnik Rathdowney Polska Sp. z o.o. ul. Browarowa 21, 43-100 Tychy;
2. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, Nadleśnictwo Siewierz Łysa Góra 6, 42-400 Siewierz;
3. Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, Agencja Nieruchomości Rolnych ul. 1 Maja 6, 45-068 Opole;
4. a/a.

Do wiadomości:

1. Okręgowy Urząd Górniczy w Katowicach ul. Obórki 87, 40-929 Katowice;
2. Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego ul. Ligonia 46, 40-037 Katowice;
3. Starostwo Powiatowe w Zawierciu ul. Sienkiewicza 34, 42-400 Zawiercie;
4. Urząd Miejski w Łazach ul. Traugutta 15, 42-450 Łazy;
5. Urząd Miasta i Gminy Ogrodzieniec ul. Wolności 25, 42-440 Ogrodzieniec;
6. Wyższy Urząd Górniczy ul. Poniatowskiego 31, 40-055 Katowice;
7. Państwowy Instytut Geologiczny - Państwowy Instytut Badawczy, ul. Rakowiecka 3, 00-975 Warszawa;
8. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ul. Konstruktorska 3A, 02-673 Warszawa.

Potwierdzam zgodność kopii z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	1496152.5902043.4720889
Nazwa dokumentu	Z_upoważnienia_Ministra_Klimatu_i_Środowiska_Departament.pdf
Tytuł dokumentu	Z_upoważnienia_Ministra_Klimatu_i_Środowiska_Departament
Data dokumentu	2021-09-03 12:01:03
Skrót dokumentu	6FE6C48E1DA165A3E0FFA60A5E8A48DA04022318
Wersja dokumentu	1.3
Data podpisu	2021-09-03
Podpisane przez	Lidia Król; Ministerstwo Klimatu i Środowiska Dyrektor
Rodzaj certyfikatu	Certyfikat kwalifikowany podpisu elektronicznego karta
Akceptacja	Dziadzio Piotr, 2021-09-02 18:10:15, wersja 1.0 (Podsekretarz Stanu, Podsekretarz Stanu SS.PD (PS.PD), Podsekretarz Stanu SS.PD (PS.PD)) Ministerstwo Środowiska
	EZD 3.104.37.37.20575
Data wydruku:	2021-09-07 10:04:01
Autor wydruku:	Makowska Elżbieta

